

ОЛГА ФЛОДОРОВНА БЕРГОЉЦ

ПЕСМЕ О РАТУ

ДАНАС ЋУ РАЗГОВАРАТИ СА ТОБОМ

*Фашисти нису успели да заузму Лењинград,
Затворили су га обручем блокаде.*

Разговараћу данас с тобом,
Пријатељу, друже лењинградски,
О светлости која сија над нама,
нашем последњем ослободу.

Пријатељу, допали су нам горки дани,
Прете несагледиве беде,
Али ми нисмо заборављени, нисмо сами –
И то је победа већ.

Погледај – пуна материнске туге,
Иза димне тутњаве опсаде,
Не скида узбуђени поглед земља
Са заштитника Лењинграда.

Тако је некада, отпративши друга у поход,
У тежак и славан подвиг,
Јецатући, гледала вековима
Са градских зидина Јарославна.

Молила је, да бар ветар хитро пронесе глас,
До друга кроз дивљину и висине...
А писма лете у Лењинград сада,
Као у песми, на десетине хиљада.

Кроз пламен и ветар лете и лете,
Њихови редови разливени сузама,
На сто језика о једном говоре:
„С вама смо, другови, с вама!”

А колико пошилки пристиже од јутра
Овамо, у лењинградске четврти!
Како миришу рукавице и џемпери,
На заборављени мир и срећу.

Нама је авионе послала домовина
Да будемо још неустрашивији! –
И чујна је њихова песма, громка и ритмична,
И видно је блистање њихових крила.

Друже, почуј, устани, осмехни се,
И са изазовом свету реци:
Нисмо сами у борби за овај град, –
И то је победа већ.

Хвала. Хвала, домовино моја,
За снажну помоћ и љубав.
Хвала за писма, за крила,
А хвала и за рукавице.

Хвала ти за бригу твоју –
Она нам је дража од награде.
Њу неће заборавити у опсади, у боју
Заштитници Лењинграда.

Ми знамо, допали су нам горки дани,
Прете несагледиве беде.
Али, домовина је с нама, ми нисмо сами,
И наша ће бити победа.

[16. октобар 1941]

ЖЕЉА

Ја одавно живим с овом надом:
Вратиће се
Град Пушкин нама, –
Пешке ћу кренути према њему, као што су некад
Ходочасници хитали светим местима.

Не заборавих далеки, далеки,
Баш као из рата повратак.
Пут к Пушкину, спаљен, жалостан,
Пут ка ономе што се не може вратити.

Мили дом са косим зеленим кровом,
Крај њега липе китњасте...
Терка је моја живела овде, Ириша,
Беше риђа попут мене.

Сећам се свих стаза, сваког угла
У тајанственим пушкинским вртovima:
С онима, које до сада нисам оплакала,
Често сам долазила овамо.

Пешке ћу поћи у далеки Пушкин
Одмах, чим сазнам – да је враћен.
На црном рубу парка
Поклонићу му се до земље.

Клањам се свему што сам овде волела, –
Срце, не реци збогом, не заборави! –
Клањам се свему, што вратих,
А трипут – онима које вратити не могу.

[31. децембар 1943]

ПОБЕДА
ДАН ПРЕ

Запамти ове дане.
Ослушни мало.

И твоја душа осетиће у тај час:
Она је стигла и стала на праг,
само што на врата не покуца.

Стоји на подесту,
Тамном,
добро знаном,
У војничком, поцепаном, сивом
Шаторском крилу,
Крвави зној не обрисавши с лица.

Журила је к теби из рата
Тако бременитог,
Речима неописивог.
Па она је знала: све четири године
Ти си је чекао,
Ти си знао њен пут.

Ти си дао све што си могао, за њену одлучност:
Сав живот свој,
Сву душу своју,
Радост,
Плач.

Ти у њу ниси посумњао
У данима страдања,
Не уздигавши се залудно ни у данима успеха.
Са истог тог подеста
Четири године заредом испраћао си
Оне – најбоље,
Оне, који не осврћући се
Кренуше ка њеним бесмртним границама.
И ето је – она на твом прагу.
Дисање зауставља и ћути.
За дан или два, још сасвим мало,
За сат – доћи ће и покуцати.

И тог трена мелодичним тоном
Престонични сигнали ће се огласити.
Познати глас изговориће:
„Пажња...” –
А после ће грунути трубе, и почасна паљба,
И покуљаће светлост,
Испуниће твоју собу,
Слична светлу дуге и зоре,
Свом правдом,
Свом радошћу света
Твоје ће биће озарити.

Запамти све.
Нека заувек спомен
До детаља, до ситница сачува
Све, са чим си живео,
Што си говорио са пријатељима,
Све што си проживљавао,
О чему си мислио тих дана.
Запамти чак и небо и време,
Све упијај у себе,
Све услиши:
Па ти живиш у пролећу те године,
Коју ће назвати – Пролећем Земље.

Запамти све! И у свакодневним бригама
У свему најчистији одсјај опажај,
Стоји Победа на твој прагу.
Само што не уђе.
Дочекуј!

[3. мај 1945]

Превеле с руског
Бојданка Живановић
Луна Градинцићак